

Arrest

nr. 280 186 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 25 november 2020, diende op 26 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2020 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Slovenië (Eurodac). Op 4 juni 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Slovenië verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Op 30 augustus 2021 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

1.2. Op 14 juli 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 18 juli 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/11/2020

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 februari 2022 een persoonlijk onderhoud van 8u45 tot 11u45. U werd doorheen het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een tolk het Pashto machtig. Uw advocaat, meester Braun (voor Andrien) was aanwezig voor de gehele duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Babor in het Chawki district van de Kunar provincie, waar u woonde tot uw vertrek uit het land. U ging twaalf jaar naar school en was nadien een aantal jaar landbouwer, tot u nachtwaker werd bij een meisjesschool in het dorp.

Op een nacht kwamen talibanleden naar de school. Ze dreigden u dat ze zouden doden als u hen zou verraden, terwijl ze een aantal bommen begroeven binnen de school. De ochtend daarop ging u niettemin naar een nabijgelegen legerbasis om hen te informeren over wat de talibs bij de school gedaan hadden. Enkele dagen later werd u op de terugweg van de bazaar naar huis neergeschoten nabij een begraafplaats, waarop onbekenden u naar het hospitaal brachten. Hier verbleef u twee weken, waarna u terugkeerde naar huis en aldaar een brief van de taliban ontving waarin u opgeroepen werd u aan te bieden bij hun rechtbank. Hierop besloot u het land te verlaten.

U reisde via Iran en Pakistan naar Griekenland, en zo verder via de Balkan naar Slovenië. Hier deed u een verzoek om internationale bescherming, maar wachtte de uitkomst van de procedure niet af en reisde verder via Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 25 november 2020 en internationale bescherming verzocht op 26 november 2020. Ter staving van uw relaas legt u voor: een taskara, een taskara van uw vader, een contract, een talibanbrief, scholingsdocumenten, medische documenten uit Afghanistan, en medische en psychologische documenten uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een attest voor waarin staat te lezen dat u tekenen vertoonde van post traumatische stress (document 7). Uw advocaat wierp dit ook op aan het einde van het persoonlijk onderhoud, en stelde dat u hem in de pauze gezegd zou hebben dat u veel zaken vergeten was en veel stress had (CGVS p. 17). U hebt zelf tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet gepreciseerd op welke manier bovengenoemde toestand concreet invloed had op uw verklaringen, en hebt ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hieromtrent opmerkingen bij de nota's van het persoonlijk onderhoud te formuleren om eventuele moeilijkheden te preciseren. Evenmin hebt u aangegeven welke steunmaatregelen u denkt dat in dit kader dan wel genomen zouden moeten worden. Uit de neerslag van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u steeds kon antwoorden op de vragen en bleek niet dat u bijzondere moeite had zaken te herinneren. De verwijzing hierover in de door u voorgelegde medische attesten, zijn dat u lijdt aan vergeetachtigheid en dat u heden soms vergeet waar u zaken gelegd hebt en herinneringen in uw GSM moet zetten (document 7B, 7C). Dit is niet van dien aard of ernst om te vermoeden dat dit invloed zou hebben op uw verklaringen over de zaken die u meemaakte in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar in het vizier van de taliban kwam nadat u een aanslag van hen tegen een meisjesschool hielp vrijdelen. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste kan gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegde voor het CGVS, en zaken die u liet attesteren door de documenten die u voorlegde. In één van de stukken omtrent uw medische en psychologische toestand staat namelijk te lezen dat u neergeschoten en geslagen zou zijn door de taliban omdat u wegliep om zo niet gerekruteerd te worden door hen (document 7C). Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u hier evenwel geen enkele melding van. Hier op gewezen, ontkent u dit gezegd te hebben, maar verwijst u naar een oproep van hen om naar hun rechtbank te komen (CGVS p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien er specifiek sprake is van “être enrolé de force”, eerder dan bijvoorbeeld een meer algemene verwijzing naar met hen te moeten meekomen of iets dergelijks.

Ten tweede bevatten uw verklaringen voor het CGVS tegenstrijdigheden met wat u eerder gezegd zou hebben voor de DVZ. U verklaarde voor het CGVS dat u op een bepaald moment werd neergeschoten, en daarom twee weken in het hospitaal doorbracht. Twee dagen na uw verblijf in het hospitaal werd er een brief afgeleverd met de vraag u aan te melden bij de rechtbank van de taliban (CGVS p. 12). Voor de DVZ verklaarde u evenwel nog dat u een 25 dagen of een maand lang in het hospitaal lag, en de brief ondertussen toekwam (vragenlijst CGVS dd. 27 augustus 2021, afdeling 3.5.). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, probeert u dit te verklaren door te beweren dat u eerder had gezegd dat u tot de 25ste in het ziekenhuis lag (CGVS p. 13), wat nochtans enkel verwarring zou opleveren als er enkel sprake was van 25 dagen in het ziekenhuis, niet 25 dagen of een maand.

Ten derde is het relaas dat u ophangt op zich ook maar weinig geloofwaardig. U verklaart dat de taliban iets kwamen begraven in de school waar u nachtwaker was, u even vasthielden, en dan bezworen om niets te zeggen of ze zouden u doden. Primo valt het op dat u er niet in slaagde om vrijuit doorleefd of in detail te vertellen over hetgeen zou zijn voorgevallen op de meisjesschool. Als u gevraagd wordt om in detail de komst van de taliban naar de school en hun interacties met u te beschrijven, komt u niet verder dan uw eerdere summiere samenvatting van de feiten te herhalen (CGVS p. 9, 10). Er op gewezen dat het om niet meer dan een herhaling ging van een relaas dat elk detail miste, kreeg u de kans om via gerichte vragen details aan te reiken, maar ook hier slaagde u niet in. Als u bijvoorbeeld gevraagd werd wat u het eerste gewaar werd die nacht, stelt u kortweg “een normale nacht, voor hun aankomst niets gezien, en plots zijn ze naar daar gekomen” (CGVS p. 10). Uw andere antwoorden komen nooit verder dan één of twee zinnen die nergens verwijzen naar specifieke zintuigelijke details en dergelijke; zo stelt u op een bepaald moment dat u hoorde dat iemand naar een plaats ging nabij, zonder duidelijk te maken hoe u dat precies kon horen (genre “er lag daar steen en ik hoorde voetstappen op steen van dichtbij dus ik wist dat etc.”) (CGVS p. 11, 12).

Secundo houdt het ook maar weinig steek dat, mochten de taliban werkelijk een bom zijn komen plaatsen in een schoolje waar u toen de wacht hield, ze u zomaar zouden hebben laten gaan nadat ze klaar waren met hun werk. U geeft aan dat het ging om een school die bijval kreeg in het dorp, en dat ook uw eigen zus er naartoe ging (CGVS p. 7). Het was bovendien duidelijk te zien dat de taliban daar iets waren komen begraven (CGVS p. 11), en er was een post van de veiligheidsdiensten nabij (CGVS p. 7). In die omstandigheden is het wel erg voorspelbaar dat u zodra u uw kans schoon ziet, zou gaan melden wat de taliban waren komen doen, dreigingen hunnentwege of niet. Nochtans stond het de taliban vrij u tijdelijk te ontvoeren, te doden, of bijvoorbeeld familieleden van u te gijzelen om uw stilte te garanderen tot hun aanslag volbracht was. Hier op gewezen, speculeert u dat ze u niet meenamen omdat dat argwaan zou wekken, en dat de taliban bovendien uw broers niet zouden willen gijzelen omdat die nog maar kinderen waren (CGVS p. 13, 14). Die laatste uitleg is ronduit absurd te noemen: u pretendeert dat deze talibanleden wel meedogenloos genoeg zouden zijn om een bom te leggen in een school, maar geen minderjarigen zouden durven ontvoeren. Dit valt moeilijk ernstig te nemen.

Dit sluit aan bij de vaststelling tertio dat deze voorgehouden geplande aanslag van de taliban niet te verenigen valt met hun gewoonlijke handelwijze in de rest van Afghanistan, en ook geen voorgaanden vindt in uw eigen relaas. Het is bekend dat de taliban zich verzetten tegen meisjesonderwijs, en daartoe scholen in brand staken en leraars lieten vermoorden. Er zijn ook aanwijzingen van zuuraanvallen en mogelijke chemische en voedselvergiftigingen van onduidelijke daders. Maar er zijn geen gevallen bekend van gerichte bomaanslagen tegen meisjesscholen met het oogmerk leerlingen te doden door de taliban opgeëist, welke daarentegen wel door Islamitische Staat gepleegd werden (deze actor kan hier evenwel uitgesloten worden op basis van bijvoorbeeld de brief van de taliban die u voorlegt). Ook afgaande op uw verklaringen lijkt deze poging tot bomaanslag uit de lucht te komen vallen. U maakt enkel melding van een eis van de taliban aan de dorpingen om hun kinderen niet meer naar de school te sturen, omwille van de nabijheid van een legerpost, zonder evenwel duidelijke ideologisch-religieuze bezwaren of concrete dreigingen te formuleren (CGVS p. 9). Mochten ze werkelijk het plan hebben opgevat om de

school en kinderen op te blazen, kan nochtans verwacht worden dat ze zich minstens in duidelijkere bewoordingen tegen de school as such zouden hebben uitgesproken.

U kan quarto zelf trouwens ook geen voorbeelden aanreiken van andere aanvallen tegen scholen in uw streek, waarover u stelt dat de taliban “niets tegen de andere” deden (CGVS p. 15, noch kan u enige publiciteit omtrent het incident dat u zelf inroept aanreiken zoals mediaberichtgeving (CGVS p. 15). Nochtans zou het de (voormalige) overheid goed zijn uitgekomen om een incident als dit in de verf te zetten om de reputatie van de taliban te ondergraven, waar u ook op gewezen werd, en waarop u repliceerde dat nu eenmaal niet alles in de media kan komen (CGVS p. 15), een zeer gemeenplaats argument - zoals supra opgemerkt zijn pogingen tot aanslag van dit kaliber zeker niet alledaags.

Ten vierde vallen ook een aantal opmerkingen te formuleren bij de documenten die u voorlegde om uw verzoek te staven. Zo staat er op uw werkcontract (document 3A) in de hoofding nog te lezen dat het om een specimen gaat, wat doet vermoeden dat het niet om een authentiek contract gaat. Deze vermoedens worden nog versterkt doordat er verwezen wordt naar een “wettelijke verantwoordelijke voor de jonge werknemer”, vreemd aangezien u al volwassen was op het moment van uw tewerkstelling aldaar. Bovendien staat over deze verantwoordelijke te lezen dat het uw kozijn genaamd A.H.H. zou zijn, een leraar – dit terwijl u deze persoon niet vernoemde toen u gevraagd werd of u leraars in de familie had (CGVS p. 4), en u ook verklaarde dat alle leraars in de school vrouwen waren (CGVS p. 7). Gevraagd wie u aan uw job hielp in de school, verwees u dan weer enkel naar een kennis van uw vader genaamd A.A. (CGVS p. 6). Ook wordt het contract aangemerkt als een contract van bepaalde tijd duur en niet als proefperiode (nochtans ook een mogelijk vak om te selecteren), maar wordt tegelijkertijd verder in het contract gesproken van een proefperiode voor de gehele duur van het contract. Dit doet twijfelen aan de authenticiteit van dit stuk.

U legt tevens een bevestiging voor van uw werkgever (document 3B), waarop enkel kort te lezen staat dat u in 1389 eerlijk en plichtsbewust voor de meisjesschool werkte, zonder enige melding te maken van uw rol in het verijdelen van een aanslag tegen de school. Het valt te betwijfelen dat dit onvermeld zou blijven mocht het werkelijk gebeurd zijn.

U legt ook nog een dreigbrief van de taliban voor (document 4). Hierover kan opgemerkt worden dat deze gericht is aan ene R. zoon van I.J., in plaats van aan u, en opgesteld in naam van leider der gelovigen mullah M ohammad Omar, wiens dood op het moment van het opstellen van deze brief (eind 1389, begin 2020 in de Gregoriaanse kalender) al zo'n vijf jaar publiek gekend was, en in zijn functie al opgevolgd was. Het is ook opmerkelijk dat de taliban het woordgebruik uit uw contract overnemen door u formalistisch te omschrijven als een “service worker” in de meisjesschool, terwijl u voor hen nochtans zou overgekomen moeten zijn als een bewaker of nachtwaker. Ook de datering van de brief roept vragen op: u stelt dat u de 25ste uit het ziekenhuis ontslagen werd, en twee dagen later de brief mocht ontvangen, welke echter gedateerd is op de 28ste; de datering van een brief is vaak één of enkele dagen vroeger dan de datum van ontvangst, maar kan logischerwijs niet later zijn. Deze zaken ondergraven de geloofwaardigheid van dit stuk sterk. De documenten die u voorlegt ondergraven de aannemelijkheid van uw relaas enkel verder eerder dan deze te ondersteunen.

Samenvattend legt u tegenstrijdige verklaringen af op verschillende punten, presenteert u een relaas dat op zichzelf genomen maar weinig aannemelijk is, en probeert u dit te staven met bedenkelijke stukken. Het is niet mogelijk om op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging te stelen.

U legt wel stukken voor die er op zouden kunnen wijzen dat u neergeschoten zou zijn in Afghanistan. Aangezien u deze schietpartij evenwel situeert in het verlengde en als direct gevolg van een weinig aannemelijk bevonden relaas (CGVS p. 9), verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over de werkelijke toedracht hiervan. De loutere vaststelling dat u neergeschoten zou kunnen zijn, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België dan wel de uitkomst van uw verzoeken om internationale bescherming niet afwachtte in de landen waar u deze deed of naar eigen zeggen gedwongen werd deze te doen (CGVS p. 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Er is supra al gewezen op de bedenkingen bij sommige van de door u voorgelegde documenten. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet;

- Manifeste appreciatiefout.

In een eerste punt gaat het verzoekschrift in op de vluchtelingenstatus.

Verzoeker stelt vooreerst dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn psychologische kwetsbaarheid. Verzoeker lijdt immers aan het posttraumatisch stresssyndroom, hetgeen wordt geattesteerd door een psycholoog. Verzoeker heeft bijgevolg moeite om over de gebeurtenissen in Afghanistan te praten. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad. De psychologische toestand van verzoeker kan bepaalde inconsistenties en leemten in zijn relaas verklaren. Verzoeker verwijst hierbij naar vakliteratuur, alsook naar rechtspraak van het EHRM en de Raad.

Aangaande zijn problemen met de taliban volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden inzake de chronologie van gebeurtenissen te wijten zijn aan de psychologische problematiek die hij ervaart. De commissaris-generaal moet zich toegeeflijk opstellen tegenover verzoeker. Het verzoekschrift verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad.

Voorts wordt voorgehouden door de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoende gedetailleerd vertelde over de gebeurtenissen in Afghanistan. Uit een lezing van zijn verklaringen blijkt echter het tegendeel, niettegenstaande de psychologische problemen die hij ondervindt. De vragen die in dit verband werden gesteld aan verzoeker zijn niet realistisch. Het is illusoir te verwachten dat verzoeker, die aan psychologische problemen lijdt, seconde per seconde de traumatische gebeurtenissen kan uiteenzetten die jaren geleden gebeurden.

De bestreden beslissing stelt verder dat het niet logisch is dat de taliban verzoeker zomaar lieten gaan nadat ze een bom plaatsten nabij de school. De taliban hebben verzoeker echter wel met de dood bedreigd. De taliban dachten niet dat verzoeker na zulke dreigementen zich naar de autoriteiten zou wenden. Als verzoeker de volgende dag niet aanwezig was, dan had het schoolpersoneel vermoed dat er iets niet in orde was. De interpretatie van de bestreden beslissing is subjectief en getuigt van partijdigheid in hoofde van de protection officer. Verzoeker werd immers niet de kans gegeven om het uit te leggen. Verzoeker verwijst naar het persoonlijk onderhoud.

Voorts beweert de bestreden beslissing dat de door verzoeker beschreven handelingen van de taliban niet overeenstemmen met hun *modus operandi*. Dit wordt echter tegengesproken door landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk meisjes scholen viseren:

“Le corps enseignant et les élèves. En 2020, la MANUA a enregistré 62 incidents entravant l'accès des enfants à l'éducation, soit onze pour cent de plus qu'en 2019. Des écoles et des madrasas ont été endommagées, des enseignant-e-s et des élèves assassinés, blessés, enlevés ou menacés. La plupart des incidents se sont produits dans les régions est, nord-est et nord. La MANUA s'est montrée préoccupée par le fait que les groupes antigouvernementaux ont continué à s'en prendre directement aux établissements scolaires et au personnel enseignant. En 2020, des forces progouvernementales ont aussi endommagé des écoles, tué et blessé leurs occupant-e-s. Selon les indications de l'UNICEF, 258 écoles ont été fermées en 2020, ce qui a privé 122 679 enfants d'accès à l'éducation. En décembre 2020, l'UNICEF et les talibans ont conclu un accord portant sur une éducation communautaire dans les régions difficiles d'accès et les zones en conflit des provinces de Helmand, Kandahar, Uruzgan et Faryab. La MANUA a documenté durant le premier semestre 2021 seize attaques directement dirigées contre des écoles et des enseignant-e-s, ainsi que 26 autres incidents ayant accidentellement touché des écoles ou le corps enseignant. La plus monstrueuse de ces attaques a eu lieu le 8 mai 2021 contre l'école Sayed ul-Shuhada dans la ville de Kaboul. Elle a causé la mort de plus de 300 civils » (OSAR, « Afghanistan : Profils à risque », 31 oktober 2021, p. 15, beschikbaar op: [https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofile_FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofile_FR.pdf))

« Femmes. Les valeurs traditionnelles profondément ancrées et répandues limitent sévèrement les droits sociaux, culturels et politiques des femmes et des filles et entravent l'accès aux établissements scolaires et de santé et aux institutions judiciaires, ainsi qu'à la participation politique, au travail, à la protection et aux denrées alimentaires. (...) Corps enseignant et élèves. En 2018, l'UNAMA a enregistré 191 attaques contre des écoles : le personnel enseignant a ainsi été victime de meurtres, de blessures et d'enlèvements, le corps enseignant et des établissements de formation ont été menacés, triplant au total le nombre d'attentats par rapport à 2017. Les écoles du nord du pays ont été particulièrement touchées,

un quart des incidents ayant eu lieu dans la province de Faryab. La plupart des attaques ont été attribuées aux talibans. Les centres d'enregistrement électoral et les bureaux de vote installés dans des écoles ont été attaqués. (...) Au cours du premier semestre 2019, LUNAMA a dénombré 25 incidents touchant des écoles. Le Bureau européen d'appui en matière d'asile (EASO) relève que les talibans ne visent pas à fermer les écoles, mais plutôt à exercer des pressions et convoitent le contrôle de ces écoles » (OSAR, « Afghanistan : profils à risque », 12 septembre 2019, p. 12, beschikbaar op: https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/190912-afq-qefaehtungsprofile-f.pdf)."

Het feit dat verzoeker geen andere voorbeelden heeft gegeven van aanvallen op scholen in zijn streek is niet relevant, aangezien de beschikbare documentatie zijn verklaringen bevestigt. Daarbij worden niet alle incidenten in Afghanistan gerapporteerd. Verzoeker heeft gedetailleerde samenhangende en overtuigende redenen aangevoerd waarom hij Afghanistan ontvluchtte. De argumenten in de bestreden beslissing zijn niet voldoende om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in twijfel te trekken. De bestreden beslissing hield ook niet voldoende rekening met de beschikbare documentatie over Afghanistan. Er werd systematisch voor de verzoeker meest ongunstige interpretatie gekozen, en geen geldige rekening te hebben gehouden met de beschikbare informatie over het land van herkomst - in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Voorts merkt de bestreden beslissing op dat verzoeker geen internationale bescherming verzocht in de Europese landen waarheen hij doorreisde. Alvorens in België aan te komen, reisde verzoeker door Griekenland, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Men had rekening moeten houden met het feit dat hij door de Griekse, Sloveense, Kroatische en Italiaanse autoriteiten werd geslagen toen hij de grenzen van deze verschillende landen overschreed. Men kan redelijkerwijs niet verwachten dat verzoeker in zulke omstandigheden zich niet wenste te vestigen in een van deze landen. Daarnaast heeft verzoeker in Italië om internationale bescherming verzocht, hetgeen werd afgesloten met een beslissing om hem op grond van de Dublin-verordening aan Slovenië over te dragen.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft betoogt de bestreden beslissing dat de "*Feuille de Liaison*" (verzoekschrift, stuk 4) in tegenspraak is met verzoekers verklaringen. Er werd echter reeds opgemerkt dat dit een document is dat werd opgesteld door zijn sociaal assistent, zonder bijstand van een tolk. Er was duidelijk sprake van een begripsprobleem. Verzoeker bevestigde dat hij nooit had gesproken over een poging tot rekrutering door de taliban.

Voorts is het door verzoeker neergelegde werkcontract wel degelijk authentiek. Verzoeker was nog jong toen hij als bewaker in de school werkte - dat is waarom hij wordt beschreven als een jonge werknemer.

Bovendien bevestigt verzoeker dat hij dit werk heeft gekregen dankzij een kennis van zijn vader. Het hoofd van dienst onderwijs van Salkheh district was A.A. Zijn vader kende hem. Hij vertelde hem dat zijn zoon werkloos was en vroeg hem of hij werk voor hem had. Het was toen dat A.A. hem vertelde dat de meisjesschool in Baburi een bewaker nodig had.

In ieder geval heeft verzoeker voldoende gedetailleerde informatie verstrekt over zijn werk als bewaker. Het neergelegde document beoogde de werkzaamheden vast te stellen die verzoeker binnen de school heeft verricht. Het is dan ook niet abnormaal dat de problemen van verzoeker met de taliban daarin niet worden vermeld. Voorts moet er rekening mee worden gehouden dat het Afghaanse arbeidsrecht niets te maken heeft met het Belgische arbeidsrecht. Afghanistan is geen land waar de wet duidelijk is vastgesteld en wordt toegepast, hetgeen eventuele discrepanties verklaart omtrent de juiste bepaling van het contract.

Wat de dreigbrief van de taliban betreft is deze wel degelijk gericht aan verzoeker. Er is gewoon sprake van een schrijffout : de Taliban zijn niet opgeleid, vaak analfabeet, en hebben "R." geschreven in plaats van A.". I.J. is inderdaad de naam van de vader van verzoeker. Bovendien belet het feit dat mullah Mohammad Omar dood is de taliban niet om in zijn naam en ter ere van hem te blijven werken. Tenslotte, wat de datum op de dreigbrief betreft, hechten de taliban weinig belang aan data. Het is daarom waarschijnlijk dat een verkeerde datum werd vermeld. Het is ook mogelijk dat door zijn psychische problemen het geheugen van verzoeker is veranderd en dat hij de dreigbrief drie dagen na zijn vertrek uit het ziekenhuis (en niet twee dagen daarna) heeft ontvangen.

Voorts erkent de bestreden beslissing dat verzoeker inderdaad werd neergeschoten in Afghanistan. Volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet volgt hieruit het vermoeden ontstaan dat verzoeker bij

terugkeer aan nieuwe vervolging zal worden blootgesteld. Aangezien hij werd neergeschoten, komt het aan de asielautoriteiten toe om te bewijzen dat verzoeker in de toekomst niet langer zal worden vervolgd.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en dat ze niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen kunnen herstellen. Men beweert ook dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Het argument van de bestreden beslissing is stereotiep en wordt herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Afghaanse onderdanen wordt genomen. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad.

In een tweede punt gaat het verzoekschrift in op de subsidiaire beschermingsstatus.

In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend, in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht theoretisch toe.

Verzoeker betoogt dat er een risico bestaat op vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Hij licht dit toe als volgt:

“Uit verschillende rapporten blijkt dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen:

- *“Drawing on several years of research, Afghanistan expert Friederike Stahlmann has documented the experiences of 113 of the 908 Afghans deported from Germany between December 2016 and March 2020. This article provides the key findings of her study “Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan” that was published by Diakonie Deutschland, Bread for the World and Diakonie Hessen in June 2021. The majority of the deportees included in the evaluation experienced violence against themselves or their relatives because they had fled to Europe, lived there or were deported. This for example included being persecuted as enemies by the Taliban because of having fled to Europe and the alleged “defection to the enemy.” The accusation of Westernization, of “immoral” behaviour in Europe, as well as apostasy. i.e. lapse from the Muslim faith due to association with non-believers, is a threat to them not only from the public, the Taliban and state actors, but also from their own families. A further, significant risk of violence emerges from the often unpaid debts to creditors which were accrued for financing the flight to Europe. The assumption that returnees from Europe are wealthy further increases the risk of criminal attacks. All of these dangers also threaten the families of returnees. The social exclusion they face due to these dangers, as well as the stigmatization as “Westernized,” unsuccessful returnees, and perceived criminals, increases the risk of becoming victim of generalized violence such as acts of war, crime, or persecution for other reasons. Afghanistan was the most insecure country in the world in 2019 and 2020. This general violence affected over sixty percent of the deportees in this study. Although most of the deportees documented by the study were able to receive special protection in hiding places paid for by private supporters in Germany, overall about 90 percent of deportees experienced violence. Given the extreme poverty that affected 93 per cent of Afghanistan’s population even before the rapid escalation of the humanitarian plight due to the Corona pandemic, deportees have no realistic chance of securing their livelihoods already because of their social exclusion. 75 per cent of deportees lived mainly on private support from abroad, only one had a living wage job and almost 15 per cent were partially or permanently homeless and without shelter from weather conditions. The temporary and partial financing through return assistance, to which only a few returnees have access, do not have an impact on the lack of prospects and protection. For those who neither have social networks in Afghanistan that are permanently capable and willing to support them, nor the chance to return via the visa procedure, or the means to flee, the only survival strategy is usually to join the warring parties or criminal gangs. Almost 70 per cent of the deportees, about whom information could be gathered, have either returned to Germany with a visa or fled the country, around 27 percent are back in Europe and around 41 per cent in Iran, Pakistan, Turkey and India. Of those who remained in Afghanistan, only one person is currently planning to stay in the country, the remaining 30 per cent are planning to flee again or return to Germany by visa procedure. Even a possible peace treaty with the Taliban will not change the lack of prospects and the dangers that force deportees to leave the country again” (ECRE, “Study: “Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan”, 11 juni 2021, beschikbaar op: <https://ecre.org/study-experiences-and-perspectives-of-deported-afghans-in-the-context-of-current-political-and-economic-developments-in-afghanistan/>).*

- "6.3.1 According to the 2019 Stahlmann study: 'The fact of having been in Europe is enough to be subject to persecution by the Taliban. Even working for western figures in Afghanistan, or simply being unwilling to cooperate with the Taliban, are sufficient grounds to be threatened with murder. But if someone risks his life several times by fleeing and then asks the "infidel occupiers" for protection, in the eyes of the Taliban he has gone over to the other side. They are accused not only of being "unbelievers" but also of "espionage" and "treachery". ' 6.3.2 The study then went on to note that around 6 of the 31 returnees had either been directly threatened by the Taliban or threatened by a third person that they would be reported to the Taliban. The study gave examples, noting that 2 returnees travelling to their home provinces were stopped at Taliban checkpoints because they aroused suspicion for not having a beard. They were detained and beaten as they were suspected of working for 'infidels. ' Without providing further detail, the study noted that 2 other returnees were targeted for recruitment by the Taliban. (...) 6.3.4 The June 2020 ACCORD report also cited Friederike Stahlmann who, In May 2020, said (informal translation by DeepL Translator): '... in the large cities of Kabul, Herat, Mazar-e Sharif and Jalalabad, there was a threat of betrayal to the Taliban because of the flight to Europe. There is no need for any conspicuous behaviour, but the danger is actually also based on flight. The Taliban would demand support and expect you to pay taxes for them, to be loyal and, if in doubt, to fight for them. [Stahlmann] has noticed a big difference between returnees from Europe and those from Iran. If you have not been opposed to the Taliban in the past, going to Iran to provide for your family is not perceived as an escape from the Taliban. But if someone risks his life several times to come to the Western countries of the "infidel occupiers", then it is seen as a form of defection. Another accusation that can follow and also appears in threatening letters to deportees or their families is espionage. 'The problem of returnees, however, is that they are accused of not having followed the rules in the infidel West. This means that they have to live their faith and religiously legitimised rules of everyday life in a particularly convincing way in order to refute the accusation. (...) 6.3.7 Reporting in the Long War Journal (LWJ), a project of the non-profit, nonpartisan Foundation for Defense of Democracies (FDD), Bill Roggio reported that, in a propaganda video released in June 2020, a Taliban narrator denounced 'deviants ... who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy, and other satanic western and disbelieving ideologies. ' 6.3.8 As noted in an article by Deutsche Welle (DW) in July 2020, returnees from the West were considered by the Taliban as 'infidels' and 'enemies of Islam' who 'deserve nothing less than death. ' The same article cited AH, an ethnic Hazara, who returned to Afghanistan from Austria in 2018. He told DW that he was stopped by the Taliban outside Ghazni and, after messages" (Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'", juni 2021, pp. 33-34, beschikbaar op : <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-WesternisedCPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>),

- "For many of those deported to Afghanistan in the past few years, survival was nearly impossible, even without the presence of the Taliban. Some had grown up in other countries, such as Iran or Pakistan, and did not know Afghanistan at all until they were deported there. Many were ostracized and persecuted and even at risk of kidnapping just because they had fled to Europe. "When they return to their rural towns and villages they are often assumed to be foreign spies, because those people do not understand what the term deportation means, "said Ghafoor. Some already belonged to persecuted groups such as LGBT, Christians or atheists. Others adopted a different lifestyle in Europe, returning with visible tattoos. Many people - even in Afghanistan - assume that those who are deported because they did something wrong in Europe, but in fact only a very small proportion of returnees have been convicted of crimes in Europe, Ghafoor says. The vast majority are deported because European countries such as Germany and Austria have long maintained that Afghanistan was a safe country for return" (Infos Migrants, "Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'", 6 september 2021, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/en/post/34856/afghans-deported-from-europe-at-risk-from-barbaric-regime>).

- "Les personnes qui s'opposent aux valeurs des groupes antigouvernementaux, aux nouveaux dirigeants ou aux normes sociales, et les personnes aisées. Les personnes que la société considère comme « occidentalisées » en raison de leur comportement, de leur tenue ou de leur attitude, ainsi que les personnes rapatriées, peuvent être victimes d'actes de violences de la part de la famille, d'éléments conservateurs, de groupes antigouvernementaux aussi bien que d'acteurs gouvernementaux, en particulier dans les régions rurales ou conservatrices. 82 Depuis le changement de pouvoir, les personnes qui portent par exemple des jeans au lieu de l'habit traditionnel se voient imposer des restrictions par les combattants talibans qui leur intiment l'ordre de se raser conformément aux valeurs islamiques. Il en va de même des femmes qui ne se couvrent pas le visage ou qui portent des sandales, (pp. 17-18) (...) Jusqu'à l'arrivée au pouvoir des talibans, les personnes rapatriées étaient exposées à des persécutions, parce qu'elles étaient accusées, à tort ou à raison, d'avoir brisé des normes, commis des délits, de s'être « occidentalisées » et d'avoir renié leur foi pendant leur exil. Le fait qu'elles ont souvent encore des dettes à payer en lien avec leur fuite à l'étranger et qu'elles sont soupçonnées d'avoir amassé beaucoup d'argent

accroît également le risque d'agressions. Ce potentiel de menace devrait persister sous le nouveau regime" (p. 26) (OSAR, "Afghanistan: Profils à risque", 31 oktober 2021, beschikbaar op: https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofile_FR.pdf).

Wij wijzen erop dat beide studies zijn uitgevoerd vóór augustus 2021, d.w.z. vóór de Taliban aan de macht kwamen. Daarom zou de mishandeling beperkt kunnen zijn tot bepaalde gebieden waar de Taliban de controle over het grondgebied hadden. Momenteel hebben de Taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal de verzoeker, die zijn leven buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa, rechtstreeks door de Taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Vanwege zijn verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden.

Sinds de Taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen:

- "The Taliban have killed many former government officials, civil and military alike. The publicly killing of people by the Taliban has been widely reported in social media. Two videos recent published by the Taliban show that they have killed a school teacher in Panjshir and another in Baghlan province. Recently, the Taliban have carried out a large security sweep across Afghanistan's major provinces, including Kabul, Parwan, Panjshir, Kapisa, and a few others in the north. People and lawyers have expressed concerns over these door-to-door search. The Taliban, on the other hand, have dubbed it a "Clearance Operation" without specifying who will be affected or what the searches' goals are. The Taliban have not disclosed any information on the searches' outcomes, even after they have been completed" (Jurist, "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches", 13 Maart 2022, beschikbaar op : <https://www.iuhst.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-talibanignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>)

- "Door to door inspections are making people live in fear each day, until a group of armed terrorists barges into their homes. Breaking and looting has been reported in abundance. This mass search was presumably about collecting guns and ammunitions from the houses. Much like the rest of the world and in particular the United States, many Afghans also hold private rifles and hand guns. This gave the Taliban the perfect excuse to search every house in Kabul city" (Jurist, "Afghanistan dispatch: 'the Taliban have started to search the whole city of Kabul'", 9 Maart 2022, beschikbaar op: <https://www.iurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-the-taliban-have-started-to-search-the-whole-city-of-kabul/>)

- "The Taliban is increasingly resorting to violent means to frighten the population into silence, including the enforced disappearances of HRDs, particularly women's rights activists, arbitrary detentions and torture of journalists, extrajudicial killings of former government security forces and officials, and crackdown on peaceful protests" (HRC49, "Oral Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op: <https://www.fidh.org/en/region/asia/afghanistan/afghanistan-hrc49-oral-statement-on-the-human-rights-situation-in>)

- "Repression: The Taliban announced a general amnesty soon after seizing Kabul. "I would like to assure the international community, including the United States, that nobody will be harmed," Taliban spokesman Zabihullah Mujahid told journalists on August 17. "We don't want any internal or external enemies. " But a half-year later, the United Nations and human rights watchdogs continue to report grave abuses. The UN Assistance Mission in Afghanistan "continued to receive credible allegations of killings, enforced disappearances, and other violations," UN Secretary-General Antonio Guterres said in a report to the Security Council late last month. The experiences of Afghans echo the UN assessment" (Gandhara News, "Six Months And An Eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule", 15 februari 2022, beschikbaar op: <https://gandhara.rferl.org/a/six-months-taliban-rule/31705236.html>)

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land geen risico zou lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 na zijn repatriëring."

Aangaande het risico op ernstige schade als bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie zet verzoeker het volgende uiteen:

"Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekennde hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim - dont près de neuf millions sont menacés de famine" (ONU Infos, "Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2021/12/1109952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people - half the population - are food insecure, with 8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 - the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophem (World Food Programme, "Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 22 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presencehope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-O>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoeg te eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a failing economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under Taliban rule into catastrophe next year, the U.N. 's World Food Programme (WFP) said on Tuesday. WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution" - UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen".

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat: «2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolg in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/ Verenigd Koninkrijk, § 278-281

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...). Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...)

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik

hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (...) ».

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaal Sufi en Elmi. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de Taliban. Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le Monde, "Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »", 7 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire> 6108594 321Q.html).

Volgens l'OSAR, « Sur le plan humanitaire aussi, la situation s'est dramatiquement aggravée, en raison de l'arrêt brutal de l'aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitant-e-s gagnaient leur vie dans des secteurs financés par l'étranger. C'est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agent-e-s de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employé-e-s des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d'autres services dont la consommation implique un revenu financé par l'étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu'à présent du financement de la communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine.

Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales. L'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per Olsson Fridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

/Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus. Selon LAAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux 2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite. De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (...)

Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu. En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-e-s se battent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruites et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité. Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées

dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des talibans ». Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes.

Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire. D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de l'eau et de la nourriture. Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73 pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (...) (pp. 20-23)

Accès aux soins médicaux. L'état de santé de la population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à l'eau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants, surtout quand elle s'ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020 à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020.

Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, HRW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (...)

En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base. Au cours des dix premiers mois de 2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan. De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25)

Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021. de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020. Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi, car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleurs-euses non qualifié-e-s. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires. (...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1 er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants. Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bamyân, Kunduz et Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. 136 Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés » (pp. 26-27) (OSAR, «Afghanistan: Profils à risque», 31 oktober 2021, beschikbaar op: [https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefahrdungsprofile FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofile_FR.pdf)).

Bovendien persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpingen hen te voeden

"Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the Taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to Taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] Taliban authorities have also used intimidation to extract money, food, and services. "When the Taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people," a woman from a village said" (Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprivewomen-livelihoods-identity>

"War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger." (Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 oktober 2021, beschikbaar op: <https://qandhara.rferl.org/a/taliban-chantv-tax-afghan-farmers/31535773.html>).

"AAN, Killing the Goose that Laid the Golden Egg: Afghanistan's economic distress post-15 August, 11 November 2021 "In many districts captured by the Taleban in summer 2021, residents reported the new

rulers immediately and systematically taxing the population that had fallen under their control (as well as billeting fighters in villages and expecting local people to feed them). Such 'taxes' are taken yearly, so unlike customs and taxes on minerals, will not provide steady revenues to the administration." Gandhara, Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid, 29 October 2021 War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger. Jurist.org, Afghanistan dispatches: 'The Taliban Ministry of Agriculture is setting new rules to collect Islamic taxes.', 22 October 2021 Law students and lawyers in Afghanistan are filing reports with JURIST on the situation there after the fall of Kabul to the Taliban. Here, a lawyer in Kabul offers his personal observations and perspective on new Islamic taxes being levied on farmers in Afghanistan. [...] The Taliban Ministry of Agriculture is setting new rules to collect Islamic taxes. The Ministry of Agriculture have announced that farmers are required now to pay zakat and oshr to this Ministry. In Islamic law zakat refers to a religious obligation which requires Muslims to pay 2.5% of their income to the poor. In the previous government, the Taliban used to force the public to pay this amount because it was one of their revenue generation mechanisms. The Taliban hold the position that the money will go to the poor families but they have never provided any evidence of doing so. However, it was previously used to fund their war against the government. Oshr also refers to one-tenth of whatever is produced or harvested and made available to the market. This type of Islamic tax can be collected in kind or in cash. Over the past two decades a wide variety of businesses in Afghanistan have confirmed that the Taliban asked for more than it is said and meant by the terms zakat and oshr. In the former government the application of such rules was voluntary/optional. However, in the areas where the Taliban had more influence than the government it was a must. If the Ministry's applies its decision to farmers in the country, it means that the farmers are required to add these two on top of other taxes that they are required to comply as per the taxation laws and regulations" (p. 166) (Asylos, "Afghanistan : COI Repository, 1st September 2021 - 10th August 2022", beschikbaar op : <https://www.asvlos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da840fde9e52-4984-8a98-506985c39136>) (stuk 5).

De humanitaire crisis wordt dus nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren.

Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad: "4.4.12. In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend doorgedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de defactoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien. 4.4.13. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1,

tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen » (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

In zijn beslissing verstrekt het CGVS geen recentere gegevens dan die welke in bovengenoemd arrest zijn vermeld, waaruit zou blijken dat de humanitaire crisis in Afghanistan is verminderd. In het verslag "EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022" wordt deze kwestie inderdaad niet besproken. Bijgevolg moet de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet."

Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade als bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet vermeldt het verzoekschrift dat de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft. Meer dan duizend burgers hebben het leven verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen (OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 Maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/Q3/interactivediologue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>).

In het verslag *"Afghanistan: COI Repository, 1st September 2021 - 10th August 2022"* van Asylos (beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da840fde-9e52-4984-8a98-506985c39136>) (stuk 5), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de taliban de macht hebben overgenomen.

Andere nieuwsbronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan allesbehalve vreedzaam is (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan* 15 augustus 2021 - 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_iune_2022_english.pdf (stuk 6)). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel (UNHCR, *Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag EASO van januari 2022 (beschikbaar op: <https://www.cqra.be/fr/infos-pavs/easo-coi-report-country-focus-2>) dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen.

Hij verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad (RvV 31 maart 2022, nr. 270 813) en een nota van NANSSEN (*NANSSEN NOTE 2 - 22, « The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases », pp. 15-17, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2022/07/NANSSEN-Note-2022-1-HCR-Guidelines-vs.-EUAA-GuidelinesEN.pdf>*).

De bestreden beslissing is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld.

Verzoeker licht nog toe als volgt:

"Bovendien, vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Afghanistan is een dictatuur waar de sharia wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de Taliban durven in te gaan, wordt het ergste leed aangedaan: "De /avis des talibans, la Constitution afghane de 2004 est « inacceptable et inappropriée » pour l'Afghanistan, car elle a été « copiée de l'Occident, imposée à une société musulmane et appliquée arbitrairement ». Il n'est donc pas étonnant que, dans sa déclaration du 28 septembre 2021, le ministre de la justice taliban Abdul Hakim Sharai ait provisoirement introduit la Constitution de la monarchie de 1964, à l'exclusion toutefois des articles contraires à l'islam. Selon la Constitution de 1964, le roi n'avait de comptes à rendre ni au peuple, ni au Parlement. (...) En septembre 2021, l'Afghanistan Analysts Network (AAN) a indiqué que ceux qui continuaient à lutter contre les talibans après leur prise de pouvoir étaient poursuivis avec acharnement. Pendant les combats, les districts d'Andarab (province de Baghlan), de Behsud (province de Wardak) et de Khedir (province de Daikundi)

ontainsiété le théâtre d'exécutionssommaires. (...) Fin septembre 2021, le mollah Nooruddin Turabi, ancienministre de la justice des talibansaujourd'huiresponsable des prisons, aannoncé que le régime taliban allaitréintroduire les châtiments tels que les exécutions et les amputations. Il n'estpas encore clairsi les sanctions serontappliquéesen public. 15 Le 25 septembre 2021, les talibansont déjà tué quatre hommes à Herat et penduleurs corps dans un lieu public. Ils les accusaientd'avoir enlevé un commerçant et son fils. 16 La MANU A soulignedepuis des années « que de telschâtiments constituent des violations des droits humains et des abus. » Elle précise que des peinesaussilourdes que cesexécutionsreprésentent de graves violations du droit international humanitaireassimilables à des crimes de guerre (...) Selon l'Afghanistan Analysts Network (AAN), il ressortclairement de plusieurs rapports que de nombreux-euses Afghan-e-s se cachent, parcequ'ilsouellesontreçu, malgré l'amnistiegénérale, des menaces spécifiques, ciblées et personnelles après le changement de pouvoir. Ceux qui les recherchent « savent beaucoup de choses et se réfèrent à des événements, des relations et des responsabilités qui remontent à plusieursannéesenarrière ». L'AAN enconclut « que le mouvement (taliban) oucertains de sesmembrespeuventaccéder à des informations très localiséesencombinant des connexions horizontales et verticales dans tout le pays. » Les rapports faisantétat de perquisitions de domicile, les listes de personnesrecherchées et les assassinats commis enreprésaillesontcréé un climat de méfiance et de peur. Amnesty International (AI) a publié mi-septembre 2021 un rapport qui documente de nombreuses violations des droits humainscommises par les talibansdepuisleur prise de pouvoir. (...) Eneffet, on craint que de nombreusespersonnesaientprofité de la prise de pouvoirchaotique des talibans pour régler des vieuxcomptesprivés et pour se venger. La criminalité déjà forte a de nouveau fait un bond enavant, surtout à Kaboul où les enlèvementsontparticulièrementrépandus. Le fait que des membres des talibanssontimpliqués dans des actes de vengeance, des crimes contre les droits humains et des pillages fissure encore l'imagesoigneusemententretenujusqu'àprésent. D'autant plus que les actions effectuées sur le terrain sont loin de toujourscorrespondre aux déclarationsofficielles des dirigeants, ce qui s'explique sans doute par la multiplicité des factions et parles différents points de vue au sein même du mouvement. La question se pose de savoir dans quelle mesure les dirigeants talibanssontaptés et surtout disposés à contrôlerleursmembres, à demander des comptes à ceux qui commettent des abus et à protéger la population afghane. Pour l'heure, les commandants talibanslocauxsemblent disposer d'une large marge de manœuvre à tous les niveaux" (pp. 6-8) (OSAR, "Afghanistan: Profils à risque", 31 oktober 2021, beschikbaar op: [https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefahrdungsprofile FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofile_FR.pdf)).

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vast gesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet."

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- Stuk 3: Psychologisch verslag van 7 februari 2022 van O. DROUGUET;
- Stuk 4: Feuille de Liaison van 13 januari 2021;
- Stuk 5: AsylOS, "Afghanistan : COI Repository, 1st September 2021 - 10th August 2022", beschikbaar op <https://www.asvlos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da840fde9e52-4984-8a98-506985c39136>;
- Stuk 6: UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 - 15 juni 2022", pp. 10-12, beschikbaar op: [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama human rights in afghanistan report - iune 2022 english.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_iune_2022_english.pdf).

2.1.3. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 11 oktober 2022 neer met daarin de volgende informatie:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

Tevens werd gevoegd een kopie van de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022.

2.1.4. In een aanvullende nota van 18 oktober 2022, die wordt neergelegd ter terechtzitting, brengt verzoeker nog een psychologisch attest bij van O. DROUGUET van 4 oktober 2022.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing inzake het bestaan van bijzonder procedurele noden in zijn hoofd, gelet op het posttraumatisch stresssyndroom in zijn hoofd. De Raad stelt vast dat uit het psychologisch attest van 7 februari 2022 en het psychologisch attest van 4 oktober 2022 (verzoekschrift, stuk 3; aanvullende nota verzoeker, stuk 1) echter niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat hij niet

in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek. Het algemene en theoretische betoog dat men geen coherente en consistente verklaringen van verzoeker kan verwachten omwille van zijn psychologische problemen wordt niet gestaafd door de neergelegde attesten daar het niet blijkt dat zijn cognitieve vermogens zo zouden zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Raad wijst er in deze op dat uit de opsomming van symptomen die verzoeker zou ervaren, waaronder 'vergeetachtigheid' in eerste instantie gebaseerd is op verzoekers verklaringen en niet op objectieve medische vaststellingen. Verzoeker toont met het louter neerleggen van deze psychische attesten dan ook niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met enige bijzondere procedurele noden in zijn hoofd, noch dat zijn rechten niet gerespecteerd werden of dat hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Een algemene verwijzing naar rechtspraak van EHRM is hier niet dienstig daar uit het bovenstaande genoegzaam blijkt dat er *in casu* voldoende rekening werd gehouden met verzoekers procedurele noden. Evenmin kan een verwijzing naar de rechtspraak van de Raad bovenstaande beoordeling ombuigen, temeer daar de Raad geen precedentwerking kent.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.4.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging daar diens verklaringen blijken geven van verscheidene tegenstrijdigheden (i), hij een oppervlakkig beeld schetste van de beweerde gebeurtenissen (ii), de handelingen van de taliban niet getuigden van een overtuigende logica (iii) en de door verzoeker neergelegde documenten van een gebrekkige aard zijn (iv).

Verzoeker volhardt in onderhavig verzoekschrift in diens verklaringen doch kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing door het aanvoeren van vergoelijkningen en het bekritisseren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht opmerkte dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zo legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af omtrent de chronologie der gebeurtenissen.

Verzoeker kan deze vaststelling niet weerleggen door op algemene wijze naar diens psychologische kwetsbaarheid te verwijzen en te stellen dat de bestreden beslissing bijgevolg zich toegefelijker moest opstellen tegenover eventuele tegenstrijdigheden. Zoals hiervoor al werd vastgesteld blijkt nergens uit het door verzoeker neergelegde psychologische attesten dat hij zou lijden aan een cognitieve problematiek van zulke aard die hem ertoe zou beletten om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar deze betoogt dat zijn psychologische problematiek als verschoningsgrond kan dienen ten aanzien van diens tegenstrijdige verklaringen. Een verwijzing naar de rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking.

Voorts oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen weinig gedetailleerd waren:

“Primo valt het op dat u er niet in slaagde om vrijuit doorleefd of in detail te vertellen over hetgeen zou zijn voorgevallen op de meisjesschool.

Als u gevraagd wordt om in detail de komst van de taliban naar de school en hun interacties met u te beschrijven, komt u niet verder dan uw eerdere summiere samenvatting van de feiten te herhalen (CGVS p. 9, 10). Er op gewezen dat het om niet meer dan een herhaling ging van een relaas dat elk detail miste, kreeg u de kans om via gerichte vragen details aan te reiken, maar ook hier slaagde u niet in. Als u bijvoorbeeld gevraagd werd wat u het eerste gewaar werd die nacht, stelt u kortweg "een normale nacht, voor hun aankomst niets gezien, en plots zijn ze naar daar gekomen" (CGVS p. 10). Uw andere antwoorden komen nooit verder dan één of twee zinnen die nergens verwijzen naar specifieke zintuigelijke details en dergelijke; zo stelt u op een bepaald moment dat u hoorde dat iemand naar een plaats ging nabij, zonder duidelijk te maken hoe u dat precies kon horen (genre "er lag daar steen en ik hoorde voetstappen op steen van dichtbij dus ik wist dat etc.") (CGVS p. 11, 12)."

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan het voorgaande door louter in verzoekschrift diens verklaringen te herhalen en te stellen dat deze wel degelijk voldoende gedetailleerd zijn. Het herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing is als verweer niet dienstig om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker meent dat er een te hoge lat werd gelegd ten tijde van de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud en hierbij verwijst naar diens psychologische kwetsbaarheid, merkt de Raad op dat verzoeker eenvoudigweg werd gevraagd om in meer detail te treden omtrent de gebeurtenissen die hem noopten Afghanistan te verlaten, doch steevast eenzelfde oppervlakkige verklaringen herhaalde. Wat verzoekers psychologische problemen betreft, herhaalt de Raad de vaststelling dat er geenszins kan worden afgeleid uit diens neergelegde attesten dat er van hem geen coherente, gedetailleerde en consistente verklaringen kan verwachten. Het gegeven dat de door verzoeker beschreven gebeurtenissen twee jaar in het verleden plaatsvonden kan evenmin dienen als verschoning voor diens oppervlakkige verklaringen. Men mag toch enige mate van detail verwachten omtrent de gebeurtenissen die centraal staan in het asielrelaas van verzoeker, niettegenstaande het gegeven dat deze gebeurtenissen zich enkele jaren voordien afspeelden. Uit het bovenstaande blijkt echter genoegzaam dat verzoekers verklaringen getuigen van een oppervlakkigheid die afbreuk doet aan diens geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing kan verder worden gevolgd waar deze stelde dat het weinig logisch is dat de taliban verzoeker zomaar lieten gaan nadat ze de bom hadden geplaatst:

"Secundo houdt het ook maar weinig steek dat, mochten de taliban werkelijk een bom zijn komen plaatsen in een schoolje waar u toen de wacht hield, ze u zomaar zouden hebben laten gaan nadat ze klaar waren met hun werk. U geeft aan dat het ging om een school die bijval kreeg in het dorp, en dat ook uw eigen zus er naartoe ging (CGVS p. 7). Het was bovendien duidelijk te zien dat de taliban daar iets waren komen begraven (CGVS p. 11), en er was een post van de veiligheidsdiensten nabij (CGVS p. 7). In die omstandigheden is het wel erg voorspelbaar dat u zodra u uw kans schoon ziet, zou gaan melden wat de taliban waren komen doen, dreigingen hunnentwege of niet. Nochtans stond het de taliban vrij u tijdelijk te ontvoeren, te doden, of bijvoorbeeld familieleden van u te gijzelen om uw stilte te garanderen tot hun aanslag volbracht was. Hier op gewezen, speculeert u dat ze u niet meenamen omdat dat argwaan zou wekken, en dat de taliban bovendien uw broers niet zouden willen gijzelen omdat die nog maar kinderen waren (CGVS p. 13, 14). Die laatste uitleg is ronduit absurd te noemen: u pretendeert dat deze talibanleden wel meedogenloos genoeg zouden zijn om een bom te leggen in een school, maar geen minderjarigen zouden durven ontvoeren. Dit valt moeilijk ernstig te nemen."

Verzoeker betoogt dat de taliban hem niet zomaar lieten gaan, maar hem met de dood bedreigden als afschrikmiddel. De Raad merkt hierbij op dat een loutere bedreiging niet als effectieve maatregel kan worden beschouwd om verzoeker te doen zwijgen, temeer daar, zoals de bestreden beslissing pertinent vaststelde, de taliban andere methodes kon hanteren. De door verzoeker geschetste gang van zaken houdt hoe dan ook geen steek.

Het algemene verweer in het verzoekschrift dat de interpretatie in de bestreden beslissing subjectief is, doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen.

Evenmin kan het verwijt van partijdigheid van de protection officer jegens verzoeker worden gevolgd. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar één zinsnede in het persoonlijk onderhoud geenszins aan dat er sprake is van vooringenomenheid.

De Raad merkt op dat het feit dat men tijdens het interview bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten, niet wil zeggen dat er is sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal optreedt als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die wordt genomen, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze ambtenaar *in casu* vooringenomen zou zijn geweest.

Verder oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het opblazen van scholen niet overeenstemt met de gebruikelijke *modus operandi* van de taliban:

“Dit sluit aan bij de vaststelling tertio dat deze voorgehouden geplande aanslag van de taliban niet te verenigen valt met hun gewoonlijke handelswijze in de rest van Afghanistan, en ook geen voorgaanden vindt in uw eigen relaas. Het is bekend dat de taliban zich verzetten tegen meisjesonderwijs, en daartoe scholen in brand staken en leraars lieten vermoorden. Er zijn ook aanwijzingen van zuuraanvallen en mogelijke chemische en voedselvergiftigingen van onduidelijke daders. Maar er zijn geen gevallen bekend van gerichte bomaanslagen tegen meisjesscholen met het oogmerk leerlingen te doden door de taliban opgeëist, welke daarentegen wel door Islamitische Staat gepleegd werden (deze actor kan hier evenwel uitgesloten worden op basis van bijvoorbeeld de brief van de taliban die u voorlegt). Ook afgaande op uw verklaringen lijkt deze poging tot bomaanslag uit de lucht te komen vallen. U maakt enkel melding van een eis van de taliban aan de dorpingen om hun kinderen niet meer naar de school te sturen, omwille van de nabijheid van een legerpost, zonder evenwel duidelijke ideologisch-religieuze bezwaren of concrete dreigingen te formuleren (CGVS p. 9). Mochten ze werkelijk het plan hebben opgevat om de school en kinderen op te blazen, kan nochtans verwacht worden dat ze zich minstens in duidelijkere bewoordingen tegen de school as such zouden hebben uitgesproken.”

Verzoeker voert in verzoekschrift landeninformatie aan waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk scholen viseren, maar gaat zo volledig voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing waarin geenszins wordt ontkend dat de taliban zich tegen meisjesscholen verzetten. De door verzoeker neergelegde landeninformatie doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Bovenal slaagt verzoeker er niet om een geloofwaardig relaas te verbinden aan de geschetste context die naar voren komt in de landeninformatie. Het aansluitende betoog dat niet alle incidenten worden vermeld in de pers kan evenmin de vaststellingen in de bestreden beslissing ombuigen.

Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing getuigt van steevast telkens de meest ongunstige interpretatie ten aanzien van verzoeker te hebben toegepast in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan echter geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad herhaalt dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De bestreden beslissing oordeelde voorts terecht dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde. Dergelijke vaststelling kan wel degelijk gebruikt worden ter beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, gezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker werd blootgesteld aan een brutale, gewelddadige behandeling in elk van de landen die hij doorreisde betreft een blote bewering en kan bijgevolg geen verschoning bieden voor diens laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Voorts merkte de bestreden beslissing terecht op dat het door verzoeker neergelegde document getuigt van een tegenstrijdigheid:

“Ten eerste kan gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegde voor het CGVS, en zaken die u liet attesteren door de documenten die u voorlegde. In één van de stukken omtrent uw medische en psychologische toestand staat namelijk te lezen dat u neergeschoten en geslagen zou

zijn door de taliban omdat u wegliep om zo niet gerekruteerd te worden door hen (document 7C). Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u hier evenwel geen enkele melding van. Hier op gewezen, ontkent u dit gezegd te hebben, maar verwijst u naar een oproep van hen om naar hun rechtbank te komen (CGVS p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien er specifiek sprake is van “être enrolé de force”, eerder dan bijvoorbeeld een meer algemene verwijzing naar met hen te moeten meekomen of iets dergelijks.”

Verzoeker voert aan dat er sprake was van een begripsprobleem en dat er geen sprake was van een tolk. De Raad merkt echter op dat uit onderhavig document blijkt dat verzoeker zijn relaas kon uiteenzetten, onder meer over een eventuele terugkeer naar Slovenië en diens verblijf daar (verzoekschrift, stuk 4). Deze verklaringen stemmen overeen met hetgeen verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), stuk 9) Het gegeven dat verzoeker wel degelijk coherente verklaringen kon afleggen over het verloop van diens asielprocedure, met name de verwijzing naar Slovenië en diens verblijf daar, doet vermoeden dat er van een werkelijk begripsprobleem geen sprake was en dat verzoeker wel degelijk zichzelf tegensprak omtrent de inhoud van diens asielrelaas.

De bestreden beslissing merkte verder terecht op dat de overige door verzoeker neergelegde documenten diens verklaringen niet steunden:

“Ten vierde vallen ook een aantal opmerkingen te formuleren bij de documenten die u voorlegde om uw verzoek te staven. Zo staat er op uw werkcontract (document 3A) in de hoofding nog te lezen dat het om een specimen gaat, wat doet vermoeden dat het niet om een authentiek contract gaat. Deze vermoedens worden nog versterkt doordat er verwezen wordt naar een “wettelijke verantwoordelijke voor de jonge werknemer”, vreemd aangezien u al volwassen was op het moment van uw tewerkstelling aldaar. Bovendien staat over deze verantwoordelijke te lezen dat het uw kozijn genaamd A.H.H. zou zijn, een leraar – dit terwijl u deze persoon niet vernoemde toen u gevraagd werd of u leraars in de familie had (CGVS p. 4), en u ook verklaarde dat alle leraars in de school vrouwen waren (CGVS p. 7). Gevraagd wie u aan uw job hielp in de school, verwees u dan weer enkel naar een kennis van uw vader genaamd A.A. (CGVS p. 6). Ook wordt het contract aangemerkt als een contract van bepaalde tijd duur en niet als proefperiode (nochtans ook een mogelijk vak om te selecteren), maar wordt tegelijkertijd verder in het contract gesproken van een proefperiode voor de gehele duur van het contract. Dit doet twifelen aan de authenticiteit van dit stuk.

U legt tevens een bevestiging voor van uw werkgever (document 3B), waarop enkel kort te lezen staat dat u in 1389 eerlijk en plichtsbewust voor de meisjesschool werkte, zonder enige melding te maken van uw rol in het verijdelen van een aanslag tegen de school. Het valt te betwijfelen dat dit onvermeld zou blijven mocht het werkelijk gebeurd zijn.

U legt ook nog een dreigbrief van de taliban voor (document 4). Hierover kan opgemerkt worden dat deze gericht is aan ene R. zoon I.J., in plaats van aan u, en opgesteld in naam van leider der gelovigen mullah Mohammad Omar, wiens dood op het moment van het opstellen van deze brief (eind 1389, begin 2020 in de Gregoriaanse kalender) al zo'n vijf jaar publiek gekend was, en in zijn functie al opgevolgd was. Het is ook opmerkelijk dat de taliban het woordgebruik uit uw contract overnemen door u formalistisch te omschrijven als een “service worker” in de meisjesschool, terwijl u voor hen nochtans zou over gekomen moeten zijn als een bewaker of nachtwaker. Ook de datering van de brief roept vragen op: u stelt dat u de 25ste uit het ziekenhuis ontslagen werd, en twee dagen later de brief mocht ontvangen, welke echter gedateerd is op de 28ste; de datering van een brief is vaak één of enkele dagen vroeger dan de datum van ontvangst, maar kan logischerwijs niet later zijn. Deze zaken ondergraven de geloofwaardigheid van dit stuk sterk. De documenten die u voorlegt ondergraven de aannemelijkheid van uw relaas enkel verder eerder dan deze te ondersteunen.”

Waar verzoeker nog enigszins kan worden gevolgd waar deze stelt dat van Afghaanse contracten mogelijks niet steevast een contractuele precisie kan worden verwacht in vergelijking met het Belgische arbeidsrecht, merkt de Raad op dat de overige vaststellingen van de bestreden beslissing voldoen om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van verzoekers werkdocument. Zo merkte de bestreden beslissing pertinent op dat op het document verzoekers neef zou staan vermeld, dit terwijl verzoeker expliciet stelde dat hij geen leraars in de familie had en er enkel vrouwen lesgeven op de school. Verzoeker stelt hierbij dat hij zijn neef niet vermeldde, daar hij hem niet beschouwde als naaste familie. Dit is een blote bewering die wordt tegengesproken door diens verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij hij verwees naar verscheidene neven wanneer hij werd bevraagd over diens familiale achtergrond (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4).

Voorts stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij nooit zei dat er geen mannen werkten op de school, enkel dat de leerlingen allen meisjes waren. Uit een eenvoudige lezing van diens verklaringen blijkt wel degelijk dat verzoeker expliciet zei dat alle leraars vrouwen waren (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7). De verwijzing naar een zekere A.A. die verzoeker aan het werk hielp doet geen enkele afbreuk aan het voorgaande. De Raad treedt de bestreden beslissing verder bij dat het wel degelijk zeer merkwaardig is dat het bewijs van verzoekers werkzaamheden geen enkele melding maakt van diens heldhaftige optreden.

Verzoeker betoogt verder dat de dreigbrief van de taliban louter een schrijffout bevat die te wijten is aan de ongeletterdheid van de taliban. Dit is echter een blote bewering die klemmt met het gegeven dat de rest van de brief klaarblijkelijk geen fouten van zulke aard bevat. Evenmin kan verzoeker de verkeerde datum van de brief verklaren door zonder enige basis te stellen dat de taliban geen belang hechten aan data. Verzoeker tracht verder te verklaren dat de taliban, desondanks de dood van mullah Mohammad Omar nog steeds in diens naam werkten. Het is echter niet aannemelijk dat de taliban vijf jaar na de dood van mullah Mohammad Omar nog steeds in diens naam zouden werken, temeer daar hij expliciet wordt genoemd als 'leider' in de dreigbrief hetgeen getuigt van een actieve rol (Landeninformatie, stuk 7, nr. 4). Waar verzoeker in dit verband nog wijst op diens psychologische problematiek en dit aanvoert als mogelijke verklaring voor een vergissing inzake de data, herhaalt de Raad dat uit de door verzoeker neergelegde attesten niet kan worden afgeleid dat men van hem geen coherente en consistente verklaringen kan verwachten, waardoor dit niet kan worden aanvaard als verschoningsgrond.

Aangaande zijn documenten stelt verzoeker ten slotte dat de bestreden beslissing op 'stereotiepe' wijze motiveert dat Afghaanse documenten enkel een ondersteunende werking hebben en er sprake is van een hoge graad van corruptie. De Raad merkt hierbij op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er omstandig en specifiek werd gemotiveerd omtrent de documenten van verzoeker en aldus geen sprake is van een 'stereotiepe' motivering. De op basis van objectieve informatie gestoelde stelling dat er een hoge mate van corruptie en er bijgevolg weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan zulke documenten versterkt enkel de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de gebrekkige documenten van verzoeker.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de bestreden beslissing heeft verzoekers voorgehouden vervolging en zijn beweerde ondergane ernstige schade ten gevolge hiervan terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Het gegeven dat verzoeker wel degelijk werd neergeschoten doet geen afbreuk aan het voorgaande daar genoegzaam kan worden afgeleid uit de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen dan dit geenszins gebeurde in de door verzoeker thans geschetste context.

2.4.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende

motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-facto*-regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-facto*-regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd,

trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *defacto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bilmaruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *defactoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, "*Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media

(Denmark, *DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden,

in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit algemene landeninformatie en koppelt hij hieraan een vrees omwille van zijn “verwestering” en zijn “terugkeer uit Europa”, maar zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker, sinds oktober 2020 een verblijf heeft in Europa en België in het kader van verschillende procedures, waarbij hij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu. Dit blijkt ook uit de psychologische attesten, waarin wordt gesteld dat de bijstand van een tolk noodzakelijk is. Uit de verklaringen van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn gezin die nog steeds in Afghanistan verblijft (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4; Dossier DVZ, stuk 8, p. 9). Verzoeker, een Afghaanse man van zesentwintig jaar die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en daar op 23-24-jarige leeftijd vertrok, beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

2.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het HvJ: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen

of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *“M.S.S.”* en in de zaak *“Sufi en Elmi”* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van

het EVRM enkel sprake is “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen.

Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP.

Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Het verzoekschrift stelt dat voorheen aan een Afghaan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het verleden, naar het conflict tussen de taliban en de toenmalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen. Deze situatie bestaat niet langer, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen. De Raad merkt verder op dat de door verzoeker aangehaalde landeninformatie eenzelfde is en in dezelfde lijn ligt als de landeninformatie waarop de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Kunar, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 9-10), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofd zouden verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de adjunct-commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP